

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zastoupena Mgr. Milanem Brázdou, advokátem se sídlem Na Roudné 443/18, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti**: I) obec Loděnice, se sídlem Husovo náměstí 4, Loděnice, II) Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2024, č. j. 59 A 20/2022-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Městský úřad Beroun (stavební úřad) vydal územní rozhodnutí ze dne 23. 2. 2015, č. j. MBE/12245/2015/VÝST-S, o umístění stavby „rozšíření stávající komunikace II/605 včetně umístění stykové křižovatky se samostatným levým odbočením do areálu budoucí průmyslové zóny, na pozemku: pozemková parcela číslo Xa v katastrálním území L. u B. a pozemková parcela číslo Xb v katastrálním území N. u R.“. Stavební úřad následně dle § 93

odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdejší znění (dále jen „stavební zákon“), rozhodnutím ze dne 4. 5. 2017, č. j. MBE/31834/2017/VÝST-BoM, prodloužil platnost daného územního rozhodnutí o dva roky a poté prodloužil jeho platnost rozhodnutím ze dne 27. 5. 2019, č. j. MBE/35688/2019/VÝST-Ril, o další dva roky.

[2] Stavební úřad následně vydal na základě žádosti společnosti Loděnice Logistika s.r.o. (nyní CZ3 Logimac s.r.o.) rozhodnutí ze dne 8. 10. 2021, č. j. MBE/60016/2021/VYST-KrS, kterým platnost územního rozhodnutí prodloužil o další 2 roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně, která byla účastnicí daného řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 93 odst. 3 stavebního zákona, odvolání, v němž především namítala, že stavební úřad nesprávně určil okruh účastníků řízení, když mezi účastníky opomenul zahrnout vlastníka pozemků parc. č. Xc a Xd v k. ú. N. u R. V řízení o umístění dané stavby stavební úřad podle žalobkyně také vynechal vlastníka pozemku st. p. Xe v k. ú. N. u R., což představuje závažnou vadu, kterou je třeba zohlednit v rámci nyní posuzovaného řízení. Všechny zmíněné pozemky jsou nyní ve vlastnictví žalobkyně. Stavební úřad se rovněž nevypořádal s námitkami žalobkyně.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2022, č. j. 045097/2022/KUSK, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že nahradil část výroku ve znění „*účastníci řízení, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu: Loděnice Logistika s. r. o., Senovážné nám. 231/7*“ textem: „*Účastníci řízení, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu: Loděnice Logistika, s. r. o., IČO: 04188977, Senovážné náměstí 1465/7, 110 00 Praha, Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, IČO: 00066001, Zborovská 81/11, 150 00 Praha.*“ V části odůvodnění žalovaný nahradil celý text odstavce s nadpisem ve znění „*účastníci řízení – další dotčené osoby*“ textem: „*Obec Loděnice, Obec Nučice, GasNet Služby, s.r.o., Vodovody a kanalizace Beroun, a.s., Česká telekomunikační infrastruktura, a.s., ČEZ Distribuce, a.s., vlastníci pozemků parc. č. Xf, Xg, Xh, Xi, Xj, Xk, Xl, Xm, Xn, Xo, Xp, Xq, Xr, Xs, Xt, Xu, Xv, Xw, Xx, Xy v katastrálním území L. u B., vlastníci pozemků st. p. Xz, Xe, parc. č. Xaa, Xba, Xca, Xda, Xea, Xfa, Xga, Xha, Xia, Xja, Xka, Xla, Xma, Xna, Xoa, Xpa, Xqa, Xra, Xsa, Xta, Xua, Xva, Xwa, Xxa, Xc, Xya, Xd, Xza, Xab, Xbb, Xcb, Xdb, Xeb, Xfb, Xgb, Xhb, Xib, Xjb, Xkb, Xlb, Xmb, Xnb, Xob, Xpb, Xqb, Xrb, Xsb, Xtb, Xub, Xvb, Xwb, Xxb, Xyb, Xb, Xzb, Xac, Xbc, Xcc, Xdc, Xec, Xfc, Xgc, Xhc, Xic, Xjc, Xkc v katastrálním území N. u R.*“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný připomněl, že předmětem posuzované věci je pouze rozhodnutí o prodloužení doby platnosti původního územního rozhodnutí. Podle žalovaného z ničeho neplyne, že by se podmínky, za kterých bylo územní rozhodnutí vydáno, podstatně změnilo, což by bránilo dalšímu prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval za vadu, že se stavební úřad ztotožnil s vyjádřením výše uvedeného žadatele o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, které citoval a které přílepkově reagovalo na námitky účastníků řízení. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně měla být v rozhodnutí správního orgánu I. stupně identifikována také prostřednictvím svých dalších pozemků (parc. č. Xc a parc. č. Xd v k. ú. N. u R.). Proto žalovaný tyto pozemky doplnil do výčtu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Absence těchto pozemků v rozhodnutí správního orgánu I. stupně však neměla žádný dopad na práva žalobkyně, neboť ta veškerá svá procesní práva vyplývající z účastenství v řízení řádně využívala. K části výroku, kterou změnil, žalovaný dodal, že se jednalo pouze o formální nepřesnost, neboť v něm byl uveden pouze žadatel,

pokračování

nikoli osoba zúčastněná na řízení II) (Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace), jež spravuje pozemek, na němž má být stavba umístěna.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž nejprve zrekapitulovala podstatu svých odvolacích námitek. Namítala, že ačkoli ji žalovaný označil za účastnici řízení ve změněné části výroku napadeného rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí nezrušil, a územní rozhodnutí z roku 2015 je tedy stále pravomocné. Ačkoliv žalovaný učinil žalobkyni účastnicí řízení, tímto postupem jí ve skutečnosti znemožnil uplatnit její procesní práva, která má jako dotčená osoba v řízení od jeho počátku. Žalovaný postupoval podle jejího názoru ryze formálně. Žalobkyně neměla možnost se k rozhodnutí o umístění stavby vyjádřit a byla tedy zkrácena na svých právech. Neměla tak ani možnost bránit se proti postupům ve správním řízení a domáhat se ochrany proti zásahům do jejích vlastnických práv či proti jejich hrozícímu omezení, ke kterému v důsledku rozšíření komunikace v budoucnosti jistě dojde. I když je nyní žalobkyně účastnicí řízení, nemá možnost změnit pravomocné územní rozhodnutí z roku 2015, proto měla být dle svého názoru účastnicí řízení od počátku. Celé řízení, které vedlo k pravomocnému územnímu rozhodnutí z roku 2015, je podle žalobkyně stíženo vadou a mělo být zrušeno, nikoli měněno a doplněno.

[5] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 10. 1. 2024, č. j. 59 A 20/2022-81, zamítl. Konstatoval, že mezi účastníky není sporné, že s žalobkyní bylo v daném řízení jednáno jako s jeho účastnicí dle § 85 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 93 odst. 3 stavebního zákona. Stavební úřad však v prvostupňovém rozhodnutí označil jako dotčené pozemky pouze dva pozemky ve vlastnictví žalobkyně (parc. č. Xya a st. p. Xe v k. ú. N. u R.), zbylé dva (parc. č. Xc a Xd v k. ú. N. u R.) byly do výčtu doplněny až změnou odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaným. Podle krajského soudu však žalobkyně nevysvětlila, jak by mohla být tímto postupem správních orgánů dotčena na svých veřejných subjektivních právech, což neplyne ani ze správního spisu. Je pravdou, že stavební úřad uvedl pouze některé pozemky žalobkyně, které mohou být stavbou dotčeny, tento formální nedostatek však zhojil žalovaný. Nebylo účelné, aby žalovaný pro tento formální nedostatek prvostupňové rozhodnutí zrušil. Žalobkyni náleží stejná procesní práva, ať již je uvedena jako vlastnice jednoho či více dotčených pozemků. Správní orgány umožnily žalobkyni využívat všech jejích procesních práv, což žalobkyně v průběhu správního řízení také činila (opakovaně se k věci vyjadřovala, odvolala se proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný na její námitky odpověděl v žalobou napadeném rozhodnutí). Krajský soud dodal, že ačkoliv stavební úřad reagoval na námitky žalobkyně pouze citací vyjádření žadatele, žalovaný tyto vady napravil a k námitkám žalobkyně se vyjádřil.

[6] K námitkám žalobkyně, podle nichž správní orgány pochybily, když ji nezahrnuly mezi účastníky předchozích řízení, krajský soud konstatoval, že v nyní posuzované věci nepřezkoumává samotné územní rozhodnutí ani předchozí rozhodnutí o prodloužení doby jeho platnosti. Tato řízení již byla pravomocně skončena. V této souvislosti krajský soud s odkazem na judikaturu připomněl, že řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavovalo nové územní řízení ani se materiálně nejednalo o nové umístění stavby, a tak se v něm znovu nezkoumaly ty otázky, o kterých stavební úřad již v minulosti pravomocně rozhodl v rámci řízení o umístění stavby. V řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí stavební úřad toliko posuzoval, zda se podmínky v území během

posuzovaného období nezměnily natolik podstatně, že by již neodpovídaly původnímu územnímu rozhodnutí. Námitky žalobkyně se vztahovaly primárně k důsledkům územního rozhodnutí, nikoli k důsledkům žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby jeho platnosti. Správní orgány dospěly k závěru, že žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí je důvodná, a nezjistily, že by došlo k takové změně podmínek v daném území, která by bránila této žádosti vyhovět; takovou změnu ostatně netvrdí ani žalobkyně. Krajský soud v této souvislosti připomněl, že změna vlastníka dotčeného pozemku nepředstavuje změnu poměrů v území, která by měla být posuzována v rámci řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Žalobkyně je vázána tím, jak svá práva uplatnili předchozí vlastníci dotčených pozemků, a nemůže se zpětně domáhat uplatnění svých práv jen proto, že předchozí vlastník byl v řízeních pasivní. Předchozí vlastník měl zákonem stanovenou možnost vyjádřit se již v předchozích řízeních, a pokud svých práv nevyužil, nemůže se žalobkyně dodatečně domáhat uplatnění těchto práv.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že před vydáním územního rozhodnutí nebyl vypracován expertní báňský posudek, ačkoli se jedná o poddolované a záplavové území s důlní vodou. K tomu dodává, že územní rozhodnutí je v rozporu se „*skutečným stavem území v předložených v podkladech*“. Stěžovatelka dále v kasační stížnosti zpochybňuje územní plán osoby zúčastněné na řízení I) (obec Loděnice) a jeho změny, neboť při jejich pořizování, a tedy i při plánování „*okružní*“ křižovatky nedaleko jejího domu, tato obec nejednala se sousední obcí Nučice, ačkoliv s ní jednat měla, jelikož dopravní napojení na průmyslovou zónu se dotýká území obce Nučice. V nyní posuzované věci tedy došlo k pochybení od samého počátku v územním plánu osoby zúčastněné na řízení I). Stěžovatelka dodává, že „*celá průmyslová zóna je postavena na chybném územním plánu*“, čímž je ohroženo životní prostředí a je zasaženo do stávající stavby „*prvorepublikové patrové vily*“ nacházející se na pozemku st. p. Xe v k. ú. N. u R., která je záměrně vynechávána.

[8] Stěžovatelka namítá, že kdyby se správní orgány zabývaly jejími podklady, zjistily by skutečný stav území a nevynechaly by v daném řízení pozemky parc. č. Xc, Xd a st. p. Xe (na kterém stojí rodinný dům) v k. ú. N. u R. Pouhým formálním doplněním pozemků do žalobou napadeného rozhodnutí došlo k přímému zásahu do stěžovatelčinych vlastnických práv.

[9] Ve správním řízení i v napadeném rozsudku bylo též opomenuto, že na pozemku st. p. Xe v k. ú. N. u R. se nachází dům k bydlení č. p. Xlc, který bude danou stavbou negativně ovlivněn, neboť bude narušena pohoda bydlení a životní prostředí. K tomu stěžovatelka uvádí, že správní orgány či osoba zúčastněná na řízení I) nepředložily důkaz o tom, že došlo ke změně dané stavby, a to na okružní křižovatku před domem ve vlastnictví stěžovatelky. Tento dům je napojen na vlastní elektropřípojku, přičemž posuzovaná stavba povede k zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva k této přípojce.

pokračování

[10] Stěžovatelka nesouhlasí s odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu, neboť každý případ je individuální. Dále namítá, že se krajský soud nezabýval důkazy, které mu byly dne 7. 1. 2024 doručeny. Pokud by se jimi zabýval, dospěl by k závěru, že došlo k podstatným změnám. Tím, že se krajský soud těmito důkazy nezabýval, ohrozil stěžovatelčino vlastnické právo. Za osobu zúčastněnou na řízení přitom měla být považována i obec N. u R., neboť se jedná o zásah do sousedního katastrálního území náležícího k uvedené obci. Dále stěžovatelka uvedla, že krajský soud nepřiznal postavení osoby zúčastněné na řízení společnosti ČEZ Distribuce, a. s., neboť „její vyjádření pozbylo platnosti“. Podle stěžovatelky to znamená, že územní rozhodnutí je neplatné.

[11] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že námitka stěžovatelky, podle níž nebyl před vydáním územního rozhodnutí předložen expertní báňský posudek, se netýká předmětu nyní posuzované věci, a zároveň se jedná o námitku, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. Žalovaný napravil pochybení stavebního úřadu, podle něhož nebyla stěžovatelka v řízení před ním účastnicí z titulu všech dotčených pozemků. Žalovaný se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že stěžovatelka byla účastnicí řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a mohla uplatnit námitky vztahující se k jejím nemovitostem. Žalovaný uvedl, že změna rozhodnutí stavebního úřadu v odvolacím řízení nebyla zásadní a stěžovatelka neuvedla, jaké konkrétní námitky jí bylo znemožněno uplatnit. Stěžovatelka přednesla pouze obecné námitky o negativním ovlivnění svých sousedních nemovitostí, které nebyly konkretizovány. Žalovaný je ve shodě s krajským soudem, že procesní postavení stěžovatelky nemá vliv na objektivní hodnocení změn v území. Námitky týkající se negativního ovlivnění jejího domu na pozemku směřují rovněž především k dopadům samotného územního rozhodnutí. Také námitky stěžovatelky vztahující se k územnímu plánu a údajnému opomenutí jednání s obcí Nučice se týkají územního rozhodnutí, které nebylo napadeno jejími právními předchůdci. Žalovaný se tedy s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že stěžovatelka nedoložila, v čem spatřuje rozpor mezi skutečným stavem území a územním plánem. Přitom podle osoby zúčastněné na řízení I) od roku 2012 nedošlo ke změně poměrů v dotčené lokalitě. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje svá nepodložená tvrzení o „chybném územním plánu“. Není pravdou, že by sousední obec Nučice byla při pořizování územního plánu opomenuta, naopak měla možnost podávat k návrhu územního plánu připomínky či námitky, čehož však ve vztahu k umístění dané křižovatky nevyužila.

[14] Osoba zúčastněná na řízení II) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Stěžovatelka podala repliku k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I), v níž vyjadřuje svůj nesouhlas s tvrzením osoby zúčastněné na řízení I). Plánovaná „okružní“ křižovatka zasahuje pozemky na území obce Nučice, která s tímto záměrem rovněž nesouhlasí. Dále stěžovatelka tvrdí vady územního řízení i procesu přijímání územního plánu a jeho změn.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje stěžovatelku a zejména jejího zástupce na to, že *„[s]mysl povinného zastoupení advokátem je zvýšit kvalifikovanost podání a vystupování v řízení o mimořádném oprávném prostředku. Jednání právního profesionála má chránit jednak samotného stěžovatele, který se obrací na poslední instanci soustavy správního soudnictví, jednak má zajistit, aby NSS posuzoval pouze vážně míněná, kvalifikovaná, a ne zjevně bezúspěšná podání.“* (Kadlec, O., komentář k § 105 s. ř. s., Wolters Kluwer, dostupné v ASPI). Kasační stížnost stěžovatelky však obsahuje nejasnou a nesrozumitelnou argumentaci, přičemž v mnoha ohledech není vůbec zřejmé, kam touto argumentací směřuje. Právě advokát jako právní profesionál by měl garantovat dostatečnou kvalitu sepsané kasační stížnosti, v níž by měly být tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu přesně a srozumitelně vyjádřeny, aby Nejvyšší správní soud nebyl zbytečně zatěžován nejasným textem. Tím, že zástupce soudu pravděpodobně předložil neupravená podání stěžovatelky, si jistě významně zjednodušil práci, ovšem jeho uvedená zákonná role v posuzované věci v žádném případě nebyla naplněna.

[19] Pokud jde o zcela obecný odkaz stěžovatelky na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem napadený rozsudek uvedeným požadavkům nedostál. Krajský soud uvedl, proč námitky uplatněné stěžovatelkou neshledal důvodnými, a jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud dále předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka žalobou napadla rozhodnutí, kterým byla prodloužena doba platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona. Předmětem posuzované věci je tedy výhradně přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se proto nemůže zabývat námitkami stěžovatelky, které přesahují vymezený předmět řízení, tedy většinou kasační argumentace stěžovatelky, neboť ta se vztahuje k samotnému územnímu rozhodnutí z roku 2015 či dokonce k územnímu plánu osoby zúčastněné na řízení I) a jeho změnám, které by bylo možné přezkoumat pouze na základě samostatného návrhu na zrušení těchto opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s., jež by bylo nutné podat ve lhůtě dle § 101b odst. 1 s. ř. s. (resp. návrh na zrušení samotného územního plánu obce Loděnice ve lhůtě dle přechodného ustanovení čl. II odst. 8 zákona č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), případně na základě tzv. incidenčního návrhu na zrušení těchto opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který by bylo nutné podat společně s žalobou proti rozhodnutí žalovaného o odvolání (jež by tudíž předtím muselo být rovněž podáno) proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 2. 2015, č. j. MBE/12245/2015/VÝST-S, o umístění stavby, a to ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s.

[21] Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona, v relevantním znění, platilo, že „[d]obu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.“

[22] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 9/2020-17, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 113/2020-23, ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 As 104/2022-43, nebo ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 81/2022-32, přičemž na některé z těchto rozsudků příhodně odkazoval též krajský soud). Závěry v nich vyslovené lze shrnout tak, že řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nebylo novým územním řízením ani pokračováním územního řízení původního, a proto se v něm již znovu nezkoumaly otázky, o kterých bylo rozhodnuto již v minulosti v rámci umístování stavby. Pouze se zkoumalo, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily tak, že již neodpovídaly původnímu územnímu rozhodnutí. Pokud byl účastník řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí toho názoru, že došlo ke změně podmínek, musel to konkrétně tvrdit a doložit, neboť jen tak se k tomu mohl správní orgán relevantně vyjádřit, resp. oslovit dotčený orgán s žádostí o zaujetí stanoviska k tvrzené změně (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 81/2022-32).

[23] K tomu je nezbytné ve shodě se správními orgány i krajským soudem dodat, že stěžovatelka v žalobě ani kasační stížnosti vůbec konkrétně netvrdila a ani nijak nedoložila, že by se podmínky v území během uplynulé doby změnily tak, že již neodpovídají původnímu územnímu rozhodnutí. Uvedené neplyne ani z obsahu správního spisu.

[24] V této souvislosti zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení o kasační stížnosti je předmětem přezkoumání primárně kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu, nikoliv žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka však v kasační stížnosti předestřela v podstatě zcela odlišnou argumentaci, než uváděla v žalobě. Konkrétně nad rámec své žalobní argumentace namítá, že před vydáním územního rozhodnutí nebyl předložen expertní báňský posudek, že územní rozhodnutí je v rozporu se „*skutečným stavem území v předložených v podkladech*“, a dále v kasační stížnosti zpochybňovala samotný územní plán osoby zúčastněné na řízení 1). Kromě toho, že se jedná o námitky, které překračují předmět nyní posuzované věci, jak již bylo vysvětleno, stěžovatelka uvedené námitky neuplatnila řádně a včas v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, tyto námitky tak je třeba ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřípustné.

[25] Stejný závěr je nezbytné učinit také k námitce stěžovatelky, podle níž ve správním ani soudním řízení nebylo zohledněno, že na pozemku st. p. Xe v k. ú. N. u R. se nachází dům k bydlení č. p. Xlc, který bude touto stavbou negativně ovlivněn ve smyslu narušení pohody bydlení či životního prostředí jeho obyvatel. Tato námitka překračuje rámec nyní posuzované věci, neboť dle stěžovatelčiných tvrzení se zmíněný rodinný dům na daném pozemku nachází již od roku 1933, a tedy nejde o okolnost, která by nasvědčovala tomu, že se podmínky v území během uplynulé doby změnily tak, že již neodpovídají původnímu shora vymezenému územnímu rozhodnutí. Navíc se opět jedná o námitku, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, tato námitka je tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[26] Pokud pak stěžovatelka v kasační stížnosti předestřela argumentaci, podle níž došlo ke změně dané stavby v tom smyslu, že místo stykové křižovatky má být umístěna křižovatka okružní, čímž by došlo k zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva k jejímu rodinnému domu, tato tvrzení vůbec neodpovídají obsahu správního spisu. Jak již bylo opětovně konstatováno, předmětem posuzované věci bylo pouze prodloužení doby platnosti vydaného územního rozhodnutí na shora vymezenou stavbu. Správní soudy vycházejí při přezkoumání správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohou tedy přihlížet k případným změnám daného územního rozhodnutí, pokud by k nim po vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí ve věci prodloužení doby jeho platnosti došlo. Opět se navíc jedná o námitku, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, tato námitka je tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[27] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že ačkoli stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí opomněl zmínit ve výčtu pozemků dotčených umístěním dané stavby podle § 85 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 93 odst. 3 stavebního zákona pozemky parc. č. Xc a Xd v k. ú. N. u R., podstatné je, že stěžovatelka účastníkem řízení o prodloužení doby platnosti původního územního rozhodnutí (vzhledem k vlastnictví dalších dotčených pozemků, a to st. p. Xe a parc. č. Xya, které ve zmíněném výčtu pozemků v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nechyběly) byla a měla tedy možnost v něm uplatňovat veškerá svá procesní práva, což také činila. Jak správně konstatoval krajský soud, stěžovatelka nebyla vlastníkem takových pozemků, jichž by se stavba mohla dotýkat odlišným způsobem. Absence uvedených dvou pozemků v rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy neměla

pokračování

žádný dopad na stěžovatelčina práva, neboť ta veškerých svých procesních práv vyplývajících z účastenství v řízení řádně využívala. Žalovaný následně tento formální nedostatek prvostupňového rozhodnutí napravil tak, že zcela příhodně změnil část jeho odůvodnění, protože jeho zrušení by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení (§ 6 správního řádu). Stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti nijak nekonkretizovala, jaká procesní práva v daném řízení nemohla uplatnit. Nelze tak souhlasit se stěžovatelkou, že by žalovaný pouze formálně doplnil do žalobou napadeného rozhodnutí další dotčené pozemky ve stěžovatelčině vlastnictví ani že by tím mělo dojít k přímému zásahu do jejích vlastnických práv.

[28] Co se týče námitky, podle které se krajský soud nezabýval důkazy, které mu stěžovatelka v rámci soudního řízení předložila, je třeba uvést, že krajský soud tento svůj postup řádně odůvodnil tím, že se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, přičemž správně konstatoval, že správním spisem se v řízení před správním soudem opětovně nedokazuje (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, publ. pod č. 3836/2019 Sb. NSS, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005-53, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Jak již bylo konstatováno, ze správního spisu (tedy ani ze stěžovatelkou doložených listin) neplyne, že by nastala (natolik podstatná) změna poměrů, že by jim územní rozhodnutí již neodpovídalo.

[29] Důvodná není ani námitka, dle níž měla být za osobu zúčastněnou na řízení považována obec Nučice, neboť se jedná o zásah do jejího katastrálního území. Je třeba zdůraznit, že krajský soud v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. přípisem ze dne 5. 10. 2022, č. j. 59 A 20/2022-49, vyzval mj. obec Nučice k tomu, aby pokud chce v daném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, tuto skutečnost soudu oznámila ve lhůtě 2 týdnů od doručení této výzvy. Obec Nučice však na daný přípis nijak nereagovala, proto jí postavení osoby zúčastněné na řízení krajský soud nemohl přiznat.

[30] Zcela nesrozumitelná je také námitka, dle níž tím, že krajský soud nepřiznal postavení osoby zúčastněné na řízení společnosti ČEZ Distribuce, a. s., s odůvodněním, že „její vyjádření pozbylo platnosti“, má být neplatné také územní rozhodnutí (které, jak již bylo opakovaně konstatováno, není ani předmětem nyní posuzované věci). Společnosti ČEZ Distribuce, a. s. nebylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť se ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. neoznámila v soudem stanovené lhůtě, že v řízení chce tato práva uplatňovat. I jí totiž krajský soud již zmíněným přípisem ze dne 5. 10. 2022, č. j. 59 A 20/2022-49, vyzval k tomu, aby oznámila, zda hodlá v dané věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a stanovil jí k tomu dvoutýdenní lhůtu. Tato výzva byla společnosti ČEZ Distribuce, a. s. doručena dne 6. 10. 2022, ta však soudu sdělila, že svá práva bude uplatňovat, až dne 31. 7. 2023, tedy opožděně. Krajský soud tak v souladu s § 34 odst. 2 a 4 s. ř. s. usnesením ze dne 9. 8. 2023, č. j. 59 A 20/2022-64, rozhodl, že tato společnost není osobou zúčastněnou na řízení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. V řízení o kasační stížnosti však žalovanému žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly jakékoli náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu